

Hevige dorst

door: W.J. Hocking

Exodus 17:1-7

“En Judas en Silas, die zelf ook profeten waren, vertroostten de broeders met vele woorden en versterkten hen” (Hand.15:32).

Dorst? Ja, maar naar wat?

Wij hebben tegenwoordig geen profeten meer, wij hebben niemand die tot ons spreekt in de naam van de Heer. Om het woord van een profeet uit het Oude Testament te citeren: *“Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here HERE, dat Ik een honger in het land zal zenden – geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des HEREN te horen”* (Am. 8:11). Velen denken het, anderen zeggen het. Is er geen reden toe? Zeker, de schaarste aan een levendige en bezielende dienst is merkbaar. De gelovigen verlangen naar geestelijke verfrissing. In de samenkomsten lijkt iedereen lusteloos, alles schijnt koud, somber, eentonig en vormelijk. Altijd dezelfde gebeden, dezelfde liederen, dezelfde schriftgedeelten! Wat een dorheid!

Wat is de oorzaak van die matheid? Velen zeggen dat het ligt aan de woorddienst. De bediening van het Woord is het middel dat gegeven is om de gelovigen te versterken, zoals Judas en Silas dat deden in Antiochië in de bovenstaande tekst. Maar in de praktijk komt het voor dat zij die de woorddienst nodig hebben, die niet krijgen; terwijl aan de andere kant degenen die de dienst wel krijgen, er geen baat bij hebben. In beide gevallen klaagt u misschien over de dienst, als u zich vermoeid en droevig voelt. Maar waarom moppert u op de dienstknechten van de Heer, als u geen verfrissing krijgt? Op die manier vergeet u *Hem* die voor u zorgt, en die dat veel beter doet dan enige dienst kan doen. Het is niet Zijn wil dat week na week voorbijgaat, terwijl u dorstig blijft. Hebt u uw onbehagen over alles wat de gemeenschap betreft wel tegen de Heer gezegd?

Hebt u dorst? Ja, maar naar wat? Naar de vermaningen van een Judas of een Silas, zoals vroeger in Antiochië, die u opnieuw zouden doen beleven dat *“God waarlijk onder u is”*? Driemaal minstens noemt de psalmdichter zijn dorst naar God (Ps. 42:2; 63:1; 143:6). Hebt u in uw gebeden tot de Heer gezegd: Heer, ik heb dorst, ik heb dorst *naar U*? Of is de dorst alleen het gemor en de ontevredenheid; en openbaart dat niet dat u ontevreden

bent met uw lot. Wiens schuld is dat? Onze vrienden die zo bedroefd zijn, zullen misschien verrast zijn te vernemen dat hun ongelukkige toestand aan henzelf te wijten is. Want die toestand kan alleen voortkomen uit één van deze drie oorzaken:

- 1° de Heer Zelf,
- 2° of Zijn dienstknechten,
- 3° of uzelf.

In elk geval is het niet de Heer. Die zal nooit toelaten dat wij Zijn hulp ontberen, omdat Hij ze achterhoudt. Zijn dienstknechten? Maar goed beschouwd zijn zij er alleen om Zijn wil te volbrengen. Zij gaan waar zij worden gezonden. Zij doen wat Hij hun te doen geeft en zouden niets buiten Hem te geven hebben. Dus blijft uzelf over. U verzoekt de Heer, als u aan Zijn liefde twijfelt en Zijn macht miskent. Daarom bent u dorstig.

Israël te Refidim

In Exodus 17 kwam het ongeloof en egoïsme onder Israël aan het licht te Refidim. Maar Wie had hen daar heengeleid? Zij waren de wolkkolom gevolgd. God had reeds getoond hoeveel interesse Hij voor hen had. Hij had hen door de Rode Zee geleid en hun vijanden, de Egyptenaren, vernietigd. Hij had in hun behoeften voorzien gedurende de twee maanden, die zij in de woestijn hadden doorgebracht. Hij had het bittere water van Mara zoet gemaakt en hen naar Elim gebracht, waar zich twaalf waterbronnen en zeventig palmbomen bevonden. In de avond had Hij kwakkels en in de morgen manna uit de hemel gegeven.

Maar in Refidim hadden zij dorst en zij gaven de schuld van het probleem aan Mozes, de dienstknecht van de HERE. Zij morden tegen Mozes, zij twistten met hem en het scheelde niet veel of zij zouden hem hebben gestenigd. De Israëlieten vroegen hem om hun water te geven, zodat zij konden drinken. Toch had *Mozes* het water van de Rode Zee niet doen splijten. *Mozes* had de kwakkels niet in het leger gebracht, hij

had geen manna gegeven voor ieder huisgezin. Toch was hun oog op Mozes gericht. Zij morden tegen de dienstknecht van de Heer: *“Waarom toch hebt gij ons uit Egypte gevoerd, om mij, mijn kinderen en mijn kudde van dorst te doen omkomen?”* (Ex. 17:3).

Deze woorden openbaarden de toestand van hun hart. Zij waren ongelovig. Zij vergaten hoe de arm van de HERE hun bevrijding had bewerkt. Zij vergaten de belofte die Hij hun had gegeven om hen veilig te brengen naar de berg die Zijn erfdeel was (Ex. 15:17). Zij zagen zelfs de wolkkolom niet meer, hoewel die wel zichtbaar was in het midden van het leger. Was dát niet de oorzaak van hun verschrikkelijke dorst? Hun gebrek aan geloof had deze toestand veroorzaakt. Mozes zei terecht tegen hen: *“Wat twist gij met mij? Wat stelt gij de HERE op de proef?”* (Ex. 17:2).

Zij verzochten de HERE, zegt de Statenvertaling. Hem *verzoeken* is twijfelen aan Zijn liefde om ons te omringen met Zijn gunst. Het is twijfelen aan Zijn macht om te voorzien in alle dingen die wij nodig hebben. Het is een afschuwelijke zonde voor een verlost volk, zo de HERE te verzoeken. Hebben wij dat nooit gedaan? Hebben wij niet getwijfeld aan Zijn liefde om voor ons te zorgen, en aan Zijn macht om ons te bewaren? Hebben wij niet de blik afgekeerd van de wolkkolom in ons midden? Laten wij ons niet verwonderen, als wij zoveel mensen ontmoeten die geen bron in het tranendal vinden, terwijl het geloof er altijd één laat zien aan de pelgrim (Ps. 84:7).

Het is duidelijk dat de diepere oorzaak van de droge lippen en de gezwollen tongen van Refidim, lag in het feit dat het volk de ogen had gesloten voor de tegenwoordigheid van de Almachtige. Zij voedden de slechte gedachte dat de HERE hen alleen uit het diensthuis had geleid om hen te laten sterven in de woestijn! Zij wantrouwden de HERE en zij verachtten Mozes. Zij hadden “Massa”¹ in het hart en “Meriba”² op de lippen.

Er werd geen gebed in hun tenten gehoord. Men herinnerde de HERE niet aan de beloften aan de vaders gedaan, aan Abraham, Isaak en Jakob. Wat een arme, domme mensen, die tot Mozes riepen: *“Geeft ons water, zodat wij kunnen drinken”* (Ex. 17:2). Men riep de Eeuwige, de ‘Ik ben’ niet aan, die wonderbare naam van God die door Mozes in Egypte was bekendgemaakt aan het volk. Men vergat de Maker van de verborgen bronnen, van de overvloeiende beken. Het was de beproeving, de dag van de verzoeking in de woestijn. Het volk deed een beroep op Mozes om water te geven, iets dat hij niet in zijn macht had om te doen. Misschien hebt u behoefte aan geestelijke verfrissing, maar krijgt u die niet, doordat u ze zoekt waar ze niet te vinden is. Uw verwachting is van de dienstknecht, niet van de Meester. Refidim zal ons nog iets meer over dit onderwerp leren.

¹ Verzoeking

² Tegenspraak

Levend water voor dorstige gelovigen

“Zie, Ik zal daar vóór u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed alzo voor de ogen van de oudsten van Israël” (Ex. 17:6).

In Refidim mopperde het verlost volk. Zij vergingen van dorst en dat overkwam hun, omdat zij zich niet tot God hadden gewend. In hun dwaasheid berispten zij Mozes, de man Gods, die hun echter de waarheid voorhield. Zij verzochten de HERE door hun ongelooft. Zij dachten dat Hij niet wilde en niet kon voorzien in hun behoefte aan water in de woestijn. Zij gingen zelfs zover dat zij twijfelden aan Zijn tegenwoordigheid in hun midden: *“Is de HERE in ons midden of niet?”* (Ex. 17:7).

Wat kon men doen voor dit volk met hun verharde harten? Zij hadden de sterke arm van de HERE gezien in Egypte, bij de Rode Zee, bij Mara, bij Elim, in de woestijn Sin. Hij had steeds voor hen gezorgd. En nu zeiden zij: Wij zullen van dorst omkomen! Toch wisten zij – want hun vaders hadden het hun verteld – dat God eens aan Hagar een waterput had getoond, toen zij en haar zoon Ismaël gebrek aan water hadden in de woestijn van Berseba (Gen. 21). Zou Hij die Ismaël, de zoon naar het vlees, had gespaard, het zaad van Isaak laten omkomen van dorst? Nee, Hij gaf te Refidim de onuitputtelijke bron van verfrissing voor al Zijn verlostens tijdens de woestijnreis.

De geslagen rots

De kinderen van Israël hadden op reis naar het Beloofde Land een lange weg voor zich door een dor land, zonder water. De HERE beval Mozes de Israëlieten iets te laten zien, een herinnering die levendig moest worden gehouden gedurende hun verblijf in de woestijn, iets dat nooit meer herhaald behoefde te worden. Het was een wonderbare voorziening, die Hij gaf aan Zijn dorstig volk. Mozes moest de oudsten meenemen, die het hele volk vertegenwoordigden, om hun te laten zien wat de HERE, hun God voor hen zou doen. Mozes moest vóór het volk uitgaan, met de oudsten en zijn staf in de hand.

Deze staf werd duidelijk aangewezen: *“(…) neem ook de staf waarmee gij de Nijl geslagen hebt, in uw hand en ga heen”* (Ex. 17:5). De verlossing uit Egypte werd in herinnering gebracht te Refidim. De staf van Mozes hield verband met de oordelen van God. Met deze staf had hij de Nijl geslagen en het water in bloed veranderd (Ex. 7:20). Dat was de eerste van de zware plagen, die de opstandige Farao en zijn volk hadden getroffen. Zou de staf nu dienen om plagen te brengen over het ongelovige Israël? Toen deze oordeelsstaf zijn werk deed, hadden de Egyptenaren het getuigenis van de dood gezien in hun rivier en in het water, dat niemand kon drinken. Zou de staf weer slaan en zou de macht van de dood nu de tenten van Israël bezoeken?

Als de Israëlieten niet reeds met schrik waren vervuld, zouden ze alle reden ertoe hebben gehad. Maar de HERE was barmhartig en vol genade. De ongezeglijkheid van het zondige vlees was aangetoond vanaf de doortocht door de Rode Zee. De ongeneeslijke wortel van de zonde in hen moest worden geoordeeld. De staf, die eens de rivier in Egypte had geslagen, trof nu echter de rots in de woestijn. Toen hadden de Egyptenaren het water uit de Nijl niet meer kunnen drinken, maar nu stroomde er levend water uit de geslagen rots.

De plaats waar de HERE stond

Er waren veel rotsen in deze bergachtige streek bij Horeb. Welke van die rotsen moest geslagen worden? Het bevel dat aan Mozes werd gegeven was duidelijk: *“Zie, Ik zal daar vóór u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots (en niet op Israël) slaan”* (Ex. 17:6). Wat moest Mozes denken van dit bevel om met zijn staf de plek te slaan, waar de HERE stond? Dat heeft hem herinnerd aan een gebeurtenis, die jaren geleden had plaatsgehad, toen hij de kudde van Jetro hoedde in de woestijn en God aan hem was verschenen als een vuurvlam midden uit de braamstruik (Ex. 3). Hij had geleerd dat die plaats *heilige grond* was. Vanwege Gods onuitsprekelijke tegenwoordigheid moest hij de schoenen van de voeten doen. De rots bij Horeb was *nu* de plaats van Zijn voeten en Mozes kreeg bevel deze heilige rots te slaan met de oordeelsstaf: *“En Mozes deed also voor de ogen van de oudsten van Israël”*.

Wat een schouwspel voor hen, en nu ook voor ons! De oudsten van het volk hadden daar een zinnebeeld van de geslagen Christus van God voor ogen. Zij zagen in beeld de veroordeling van de zonde in het vlees, van de wortel van al hun morren in de woestijn. Want de rotssteen was Christus (1 Kor. 10:4). Zij zagen voortaan waarom zij zelf niet waren geslagen met de staf van het goddelijke gericht. En bovendien mochten zij de bron zien, de bron van die geestelijke drank, die voorzag in verfrissing zolang zij in de woestijn waren.

De gave van de Geest

“(…) en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken”. Men kan opmerken dat de staf niet moest slaan, vóórdat de Israëlieten het manna, het brood uit de hemel hadden gekregen (Ex. 16). *“Ik ben het brood van het leven; wie tot Mij komt, zal nooit meer honger hebben”*, dat waren de woorden van de Heer (Joh. 6:35). Maar toen Hij leerde dat er stromen van levend water zouden vloeien voor hen die in Hem geloofden, zei Hij dat van de Geest, die zou komen nadat Hij verheerlijkt zou zijn (Joh. 7:37-39). Maar de Heer Jezus zou eerst geslagen worden op het kruis. Dus nadat God de Gekruisigde tot Heer en tot Christus had gemaakt, werd de Heilige Geest uitgestort op de Pinksterdag (Hand. 2). De hemelvaart van Christus

openbaarde Gods tegenwoordigheid in verbinding met de geslagen Rots, en het levende water stroomde om de dorstige zielen te Jeruzalem te verfrissen. Zij hadden eerst getreurd over de afwezigheid van hun Heer. *“Zij braken brood aan huis en namen samen voedsel met vreugdegejuich en eenvoud van hart, terwijl zij God prezen en gunst hadden bij het hele volk”* (Hand. 2:46). De hemelse wateren stroomden, allen waren vrolijk en waren vervuld met de Geest.

Er was ook blijdschap te Refidim, toen alle mannen, vrouwen en kinderen die dorstig waren, hun dorst konden lessen met de frisse wateren uit de geslagen rots. Maar de plaats werd *Meriba* genoemd vanwege hun twist met Mozes, en *Massa* omdat zij de HERE verzocht hadden door te zeggen: *“Is de HERE in ons midden of niet?”* Ondanks de wonderbare genade die zij hadden ondervonden, kwam hun ongeloof opnieuw aan het licht te Kades, toen het volk opnieuw met Mozes twistte omdat er geen water was. Weer hadden zij de HERE vergeten, die hun bij Horeb het water uit de rots had gegeven (Num. 20). Maar ditmaal was het niet nodig met de staf van Mozes te slaan. Het zou voldoende zijn “te spreken” tot de rots voor hun ogen. (Num. 20:8).

Wij, dorstige broeders, die de dienstknechten van de Heer berispen, hebben wij al gesproken tot de Rots die voor onze ogen is? Hebben wij niet vergeten dat Hij altijd in het midden is? De geslagen Rots is de onuitputtelijke bron van levend water. Haar vloed van waarheid en genade stroomt zonder ophouden door de woestijn om Gods kinderen te laven. De goede Herder heeft ons aan “stille wateren” gebracht. Laten wij daaraan denken als wij mopperen. Laten wij ons schamen over onze klachten. De Rots was voor hun ogen, maar de Israëlieten zeiden: ‘Er is geen water om te drinken’. De Rots is Christus, en het water om te drinken stroomt rijkelijk. Het was en is altijd het ergste ongeloof als iemand van Gods volk zegt: ‘Wij zullen van dorst sterven’.

Hebt u naast de erediensten, bidstonden, en bijbellezingen niet de Schriften in handen en geven deze geen getuigenis van Christus? Lees ze daarom voor u persoonlijk. Zelfs als u alleen bent, kunt u de Vader bidden in de naam van de Heer Jezus, opdat Hij u hulp en bemoediging schenkt, waaraan u behoefte hebt. Bid dus voor uzelf evengoed als voor anderen. De Heer is altijd bij u. Blijf voortdurend in Zijn gemeenschap en houd op met klagen. De levende wateren die verfrissen, die wateren waarnaar uw ziel verlangt, zijn nu binnen uw bereik. Houd dan op met uw ongelovig klagen. Buk, drink en leef. Onze Heer Jezus Christus is de bron, de oorsprong van de liefde.

O, mijn Rots, het zuivere water van Uw genade,
stroomt om mijn dorst te lessen.
Laat de kracht van Uw Heilige Geest,
mijn hart verfrissen en vervullen.

Oorsprong: Le Messenger Évangélique 1955-141

Titel: Une grande soif

© Oude Sporen 2007